

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.19/2021/21. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2021. évi szeptember hó 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A sikkasztás büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2020. december 08. napján kelt 21.B.94/2019/102. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A szabadságvesztést 5 /öt/ évre enyhíti.

A vádlottat további büntetésként 5 /öt/ év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítéli.

A vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A Győri Járásbíróság Bny.84/2018/2. számú végzésével, az abban felsoroltak vonatkozásában 999.911.586,- Ft erejéig a Kft1 és a Kft2 magánfelek polgári jogi igényének biztosítására elrendelt záralávételt feloldja, és annak végrehajtását 3 hónapra felfüggeszti.

A vádlott által megfizetendő bűnügyi költség 461.573,- /Négyszázhatvanegyezer-ötszázhetvenhárom/ Ft, a további 950.836,- /Kilencszázötvenezer-nyolcszázharminchat/ Ft-ot az Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felemerült 60.736,- /Hatvanezer-hétszázharminchat/ Ft bűnügyi költségből a vádlott köteles megfizetni 21.600,- /Huszonegyezer-hatszáz/ Ft-ot, a fennmaradó 39.136,- /Harminckilencezer-százharminchat/ Ft-ot az Állam viseli.

I n d o k o l á s :

[1] A Győri Törvényszék a 21.B.94/2019/102.szám alatti ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 327.§ /1/ és /6/ bekezdés a/ pontja szerinti folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében és a Btk. 327.§ /1/ és /2/ bekezdés bc/ pont /6/ bekezdés b/ pontja szerinti sikkasztás büntetében. Ezért halmazati büntetésül 6 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat polgárjogi igény és illeték, valamint 305.995 Ft bűnügyi költség megfizetésére, míg a fennmaradó 483.464 Ft bűnügyi kapcsán megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás, továbbá pénzbüntetés, valamint gazdasági

társaság ügyvezetői foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Jogorvoslattal élt az ítélettel szemben a vádlott védője is elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében.

A védő a fellebbezés írásbeli indoklásában a fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Az elsődleges kérelmével kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy az ítéleti kimutatásban szereplő részösszegek a tulajdonosi kör, a cégvezetés érdekét szolgálóan, azok tudtával, jóváhagyásával kerültek felhasználásra a cégek működését elősegítve. Annak a védelmi álláspontnak adott hangot, hogy a sértetti cégek tulajdonosai felelősségüket hártották azon előadásukkal, miszerint arról nem volt tudomásuk. Ezzel szemben igazolt, hogy a tárolók kialakítása együttes megállapodásuk volt, melyre összegek kerültek elkülönítésre. A büntetőjogi felelősség szempontjából lényegesnek ítélt momentumként hivatkozott a védő a sértetti cégtulajdonosok tudtával, rálátásával folytatott szabálytalan ügyviteli- és cégvezetésre is. Álláspontja szerint az ilyen felelőtlen működési mód során befektetett összegek,- miután azok a cég érdekében felhasználásra kerültek- nem képezhették volna már a nyomozás során sem a sikkasztás tárgyát. Eljárás csupán az ezen összegekkel csökkentett elkövetési értékre nézve lett volna folytatható.

Másodlagos kérelme kapcsán utalt arra, hogy a vádlott nem bűnözői tevékenységet folytató és abból élő személy, az adott helyzet annak eredményeként állt elő, hogy a Magyarországon megváltozott gazdasági környezet és jogszabályi háttér következtében a két cég tulajdonosai kihátráltak a vádlott és a megindított projektek mögül. Hivatkozott arra is, hogy az ügyészség a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadása esetére az elsőfokú bírósággal azonos tartamú szabadságvesztés kiszabását indítványozta, így a védelem az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezést csupán arra tudja visszavezetni, hogy a bűnösség el nem ismerése miatt a tárgyalás elhúzódott. Kérte figyelembe venni, hogy a tárgyalási napokon a vádlott a COVID járvány ellenére megjelent, igyekezett az eljárás során általa szükségesnek ítélt információkat megadni a bíróság számára, megpróbálta elmagyarázni, hogy milyenek voltak a valós működési körülmények. A magyar jogszabályi környezet által elvárt működés lényegét talán mind a vádlott, mind a tulajdonosok e bizonyítás során értették csak meg. A büntetés enyhítése mellett szóló további érvként hivatkozott a védő a vádlott életkorára, megromlott egészségi állapotára, amely az esetleges feltételes kedvezmény lehetősége mellett is rendkívül megterhelővé teszi a magyar börtönviszonyok közt a büntetés letöltését.

[4] A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyész, súlyosítást célzó fellebbezését fenntartva hivatkozott arra, hogy a fellebbezések iránya szerint a másodfokú felülbírálat a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése értelmében teljeskörű. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartva az ügy megítélése szempontjából releváns, lehetséges és szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A tényállást a bizonyítékok szakszerű és logikus mérlegelésével állapította meg, amely tevékenysége az ítélet színvonalas indoklásából is megismerhető. A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, törvényes a bűncselekmények minősítése és az ehhez fűzött jogi indoklás is helytálló. A halmazati szabályokra tekintettel a büntetés kiszabásakor irányadó középérték 10 év. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bünteteskiszabási tényezőket maradéktalanul feltárta, azonban nem súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetésben a cselekmények tárgyi súlya és a további súlyosító körülmények nyomatéka nem jut kifejezésre. Hivatkozott emellett arra, hogy bár az elsőfokú bíróság megállapította ítéletében, hogy a vádlott a cselekményeket rendszeres haszonszerzésre törekedve követte el, e törvényi feltétel megléte ellenére nem alkalmazott vele szemben pénzbüntetést. Jelezte, hogy a nyomozati szakban a vádlott adott

bakszámláin lévő, valamint oda beérkező pénzüsszegekre - a polgárjogi igény biztosítása érdekében 999.911.586 Ft erejéig - a Győri Járásbíróság zár alá vételt rendelt el. Ezért indítványozta, hogy az ítéltábla a Be.331.§ /1/ bekezdés d/ pontja és a /2/ bekezdés b/ pontja alapján a zár alá vételt oldja fel és rendelkezzen végrehajtásának három hónapra történő függesztéséről. Végül hivatkozott arra, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés is korrekcióra szorul, mégpedig akként, hogy az eddig felmerült 1.415.406 Ft bűnügyi költségből 787.277 Ft-ot a vádlott köteles megfizetni, míg a fennmaradó 628.129 Ft az állam terhén marad.

[5] A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartotta, annyiban egészítve ki az ott írtakat, hogy időközben a Fővárosi Törvényszék a jelen ügyben szereplő kölcsönszerződések semmisségének megállapítása iránt indult perben jogerős ítéletet hozott, kimondva, hogy a szerződések semmiek, ezzel együtt a sértetti cégek, a Kft2 és a Kft1 nem érvényesítették igényüket, jelenleg a vádlott cége, az Kft3-vel szemben felszámolási eljárás folyik, a két sértetti cég ezen eljárásban sem szerepel a hitelezők listáján. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság által a polgárjogi igényeknek helyt adó rendelkezések törvényesek.

[6] A vádlott védője ugyancsak főbb elemeiben ismertette az írásbeli fellebbezésben tett hivatkozásait lényegében azt kérve a másodfokú bíróságtól, hogy fogadja el azt a vádlotti következetes védekezést, miszerint a rendelkezésre álló adatok megnyugtatóan igazolják, hogy az adott pénzeszközök kivonására, láthatatlanná tételére a tulajdonosok tudtával, annak folyamatát általuk mindenben átlátva került sor. A másodlagos kérelemmel kapcsolatosan utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített egészségi állapota a vádlottnak azóta jelentősen tovább romlott annak is betudhatóan, hogy a járványhelyzet alatt egyes fontos beavatkozásokat nem tudtak rajt elvégezni. Erre is tekintettel kérte a büntetés enyhítését, de legalább annak helybenhagyását.

[7] A sértetti képviselő a felszólalásában utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet teljeskörűen letükrözi a polgárjogi igényt, a vádlott az elsőfokú ítélet meghozatala óta sem térített meg a kárból semmit, így a fellebbviteli főügyészség képviselőjével egyetértve, a polgárjogi igény vonatkozásában a törvényszék ítéletének helybenhagyását kérte.

[8] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez. Személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy közte és felesége közt házasság felbontása miatt van folyamatban eljárás. Egészségi állapota az eljárás kezdete óta drasztikusan megromlott, ezzel összefüggésben 22 kg-ot fogyott. Az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt időre nézve orvosi dokumentációt csatolt és elmondta, hogy összetett betegségei miatt jelenleg is rendszeres orvosi kezelésekre szorul. vagyoni helyzetével kapcsolatosan úgy nyilatkozott, hogy rendszeres jövedelmét egyedül a 923 EURO nyugdíja képezi, amely nem elég a megélhetésre, ezért gyermekei támogatják anyagilag is. Akkor még működő cégeit az eljárás kezdetén zár alá vették, így azok működtetésére nem volt lehetősége, befektetései nem térültek meg. Érdemben a védői perbeszédben elhangzottakat annyiban egészítette ki, hogy amennyiben az ő védekezésével ellentétes, a büntetőjogi felelősségét megalapozó iratok a tulajdonosok rendelkezésére álltak volna, úgy azt a bizonyítás során becsatolják. Ilyenre azonban nem került sor. Végül hivatkozott arra, hogy Magyarországon számos beruházásban vett részt cégeivel, melyek során probléma, hiba, mulasztás nem merült fel, mint ahogy jelen

esetben sem sértette semmilyen módon a tulajdonosok érdekeit, nem követte el a terhére rótt csalás büntettét.

[9] A fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése értelmében teljeskörűen bírálta felül függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárása során abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan, - az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására és a cselekmény minősítésére, illetve a büntetés kiszabására kiható, -a vádemelést követően- a bizonyítás törvényességére, az eljárásban résztvevők jogainak gyakorlását sértő vagy korlátozó eljárási szabálysértést sem észlelt, amely az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának akadályát képezhette volna. A nyomozás elrendelésére még az 1998. évi XIX. tv. /régi Be./ hatálya alatt került sor. 2018. július 1. napján lépett hatályba a 2017. évi XC tv. a büntetőeljárásról. Az elsőfokú bíróságnak a régi Be. hatálya alatt végzett nyomozati cselekmények törvényességét, az ott beszerzett bizonyítékok felhasználhatóságát illetően is állást kellett foglalnia a két törvény összevetésével. Az eljárás lefolytatását nehezítette az időközben kialakult járványhelyzet, amely az általános eljárási rendhez képest szükségszerűen ahhoz igazodó speciálisabb szabályzást vont maga után. További feladatot jelentett az elsőfokú bíróság számára, hogy a vádlott nem magyar állampolgár, a magyar nyelvet nem ismeri. Ezért vizsgálta az ítéltábla, hogy az eljárásban érvényesültek-e a Be.8.§-ában írt jogosultságok. Ennek értelmében az eljárás nyelve a magyar, ezzel együtt senkit nem érhet hátrány amiatt, hogy a magyar nyelvet nem ismeri, az anyanyelv használatára a büntetőeljárásban mindenki jogosult. Emellett a másodfokú bíróság vizsgálatának ki kellett terjednie arra is, hogy mennyiben érvényesültek a törvényben biztosított terhelti jogosultságok, megtörténtek-e a jogosultságokra, kötelezettségekre, azok következményeire, az eljárás rendjére vonatkozó kioktatások, ezeknek a másodfokú bíróság számára kontrollálható rögzítése. Figyelemmel volt az ítéltábla a felülbírálat során arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályokat betartotta-e. Szembesülhetett-e a védelem folyamatosan azzal, hogy mely bizonyítékok képezik a bizonyítás anyagát, az elsőfokú bíróság biztosította-e az érintettek észrevételezési, indítványtételi jogait is. A törvényszék eljárását egyik oldalról sem támadták, a védő maga is minden jogosulti igényt messzemenően figyelembe vevő, korrekt elsőfokú eljárásra hivatkozott. A rendelkezésre álló iratok alapján az ítéltábla is minden szempontból jogszerű, tisztességes, fair eljárást észlelt, nem talált olyan hibát, mulasztást, amely miatt bármely bizonyítékot ki kellett volna rekeszteni a bizonyítéki körből, valamennyi törvényesen beszerzett és tárgyalás anyagává tett bizonyíték részét képezhette a felülbírálatnak.

[10] Az elsőfokú bíróság tárgyszerűen, minden lényeges részletre kiterjedően folytatta le a bizonyítási eljárást. Valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot tárgyalás anyagává tette, az egymással összefüggő, összetartozó bizonyítékokat egymás mellett kezelte és azokat folyamatosan vizsgálva végezte el értékelő, mérlegelő tevékenységét. Ezen munkájáról rendszerbe szedve, áttekinthető módon számot is adott az ítéletben.

[11] E bizonyítékok túlnyomó részét az ügyben az okirati bizonyítékok képezték, az ítéleti tényállás is nagyrészt az ezekből levezethető megállapításokat tartalmazza. Így pontosan, iratszerűen rögzíti a tényállás a cégmásolatok alapján a sértetti cégek, a Kft1 és a Kft2, valamint a vádlotti cég az Kft3. alapítására, tulajdonosi körére, ügyvezetésére, az azokban történt időközbeni változásokra, a cégek tevékenységére, a köztük lévő kapcsolatra, mindezek időközbeni alakulására vonatkozó releváns adatokat. Ugyancsak meghatározóan az okirati bizonyítékok alapján voltak megállapítások tehetők az ezen cégek közt létrejött megbízási és

kölcsönszerződések tartalmára, a szerződéshez köthető pénzügyi tranzakciókra nézve is, de pontosan lekövethető volt a bankszámla kimutatások alapján az Kft3-hez a sértetti cégektől érkező pénzüsszegek további felhasználása, sorsa is. Fontos adatokkal szolgáltak a tényállás megállapításához a Kiserőművi összevont engedély, az annak módosításáról szóló dokumentum és a működéssel kapcsolatos hatósági ellenőrzések során keletkezett iratanyag is.

[12] Az ezen okirati bizonyítékokon alapuló, iratszerű megállapításokat tartalmazó tényállási részekben,- melyeket a védelem sem támadott,- hiányosság, pontatlanság nem észlelhető.

[13] Az okirati bizonyítékokon túl számos személyi bizonyíték, a vádlottnak, a sértetti cégek tulajdonosainak, a cégek korábbi és újabb ügyvezetőinek, a könyvelőknek és az adott cégeknél egyéb tevékenységet végző személyeknek, a könyvvizsgálóknak a vallomásai és az Kft3. átvilágítására felkért cég nyilatkozata is rendelkezésre álltak. Ezen előadásokat, nyilatkozatokat a törvényszék teljeskörűen bemutatta ítéletének indokolásában. Azok tartalmát tekintve, ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította, lényegi eltérések, ellentmondások nem voltak észlelhetők.

[14] Az elsőfokú bíróságnak ezen bizonyítékok értékelésével, mérlegelésével a sértetti cégek tulajdonosainak tudattartamát illetően kellett állást foglalnia ahhoz, hogy a büntetőjogi főkérdésről, a vádlott bűnösségéről megalapozottan dönteni lehessen. Ezt az értékelő munkát mindenre kiterjedően elvégezte, a vizsgálatba beemelte a védelem által figyelembe venni kért okiratokat is. Az egyes bizonyítékokat kellő alaposággal elemezte, azok releváns adatait pontosan és helyesen értelmezte. A vádlotti védekezésre is kitérve,- mely szerint a hiányzó iratokból tisztán és világosan kiolvasható lett volna, miszerint semmi olyat nem tett, amelyről a sértett cégek tulajdonosainak nem volt tudomása – megkísérelte feltárni az Kft3. iratanyagának hollétét, egyáltalán tisztázni, hogy mely iratok, dokumentumok képezték azt. Az Zrt1 nyilatkozatából megállapítható volt, hogy miután a vádlott megbízta őket az Kft3. átvilágításával, számukra elérhetetlenné vált, nem fizette ki a megbízási díjat sem. Nem mondható el tehát, hogy az elsőfokú bíróság nem próbálta meg végig vinni valamennyi vádlotti hivatkozást, ennél tovább azonban valóban nem lehetett eljutni. Így időrendben felsorakoztatva az ide vonatkozó bizonyítékokat, azokat folyamatában elemezve, logikus érveléssel alátámasztva csak arra a következtetésre tudott jutni, hogy az állapítható meg, miszerint az Kft3. iratanyaga utoljára – még a társaság eladását követően is- a már vele szemben megindult nyomozás idején is a vádlott birtokában volt, lehetőséget teremtve számára nyomozás során előterjesztett védekezésének igazolására. Ezzel kapcsolatos végső következtetése, miszerint a vádlott azért nem bocsátotta az eljárásban a hatóságok rendelkezésére az Kft3. iratait, mert azok nem voltak alkalmasak arra, hogy cáfolják a sértetti cégek tulajdonosainak a vádlotti védekezéssel ellentétes nyilatkozatait, vagyis igazolják, hogy - állításukkal szemben- a vádlott minden tevékenységére rálátásuk volt, azt mindvégig az ő beleegyezésükkel, jóváhagyásukkal végezte. A sértetti cégek tulajdonosainak nyilatkozatai ugyanis csak részben tértek el a vádlotti védekezéstől, melyet abban a részében nem cáfolták s az egyéb bizonyítékok tükrében nehéz is lett volna tagadniuk, hogy a működés kezdeti időszakában, 2021-2016-ig terjedően tudtak arról, hogy a két társaság vagyonának komolyabb része a cégek vagyoni eszközeiből, a társaságok könyveléséből „kivonásra, eltüntetésre” kerül annak érdekében, hogy az állami támogatáshoz hozzájussanak. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatosan arra, hogy a Büntetőeljárás törvényben rögzített feladatmegosztás értelmében az állam büntetőjogi akaratát az ügyészség képviseli, ő dönthet

arról, hogy ki ellen és milyen bűncselekmény miatt emel vádat, a bíróság csak e vádról dönthet. Így bár a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a fentiek szerint, a vagyon „eltüntetésével” a sértetti cégek tulajdonosai vonatkozásában is akár több bűncselekmény, /költségvetési csalás, okirattal visszaélés, számvitel rendje megsértése/ is felvetődik, de ebbe az elsőfokú bíróság nem tudott elmozdulni., azt azonban mindenképpen helyesen állapította meg, hogy erre az időszakra nézve a vádlott büntetőjogi felelősségéről a sikkasztásban nem lehet beszélni, hisz szó sem volt arról, hogy a vádlott az ügyvezetésével működtetett sértetti cégek ezen vagyonával a tulajdonosok beleegyezése nélkül sajátjaként, saját érdekei mentén rendelkezett volna, vagy szándéka ezen pénzüsszegek végleges eltulajdonítására irányult volna. Ekként tehát a továbbiakban a törvényszéknek azt kellett vizsgálnia, hogy az ezt követő időszakot tekintve milyen vádlotti magatartás tárható fel, milyen tulajdonosi igények merültek fel, megfelt-e a vádlott adott tevékenysége ez utóbbi elvárásoknak.

[15] Erre vonatkozóan a vádlotti előadás és a tulajdonosok nyilatkozatai már nem mutattak összhangot, egymásnak teljesen ellentmondó vallomások feszültek egymásnak. Az elsőfokú bíróság ez esetben is részletesen bemutatva a rendelkezésre álló ide vonatkozó bizonyítékokat, azok folyamatos összevetésével végezte el értékelő munkáját. A revizori jelentésből, a bankszámla adatokból, a cégmásolatokból, az Kft3. beszámolóiból, eredménykimutatásaiból lépésről-lepésre kísérelte meg nyomon követni, hogy az adott pénzüsszegek milyen rendeltetéssel mikor, honnan, hova, mely cégekhez kerültek. Ezen elemzőmunka eredményeként tette azt a vádlott által sem vitatott megállapítást, miszerint a sértetti cégektől az Kft3-hez kölcsön jogcímén befolyt 830 millió Ft-ot az Kft3. felhasználta, nagyobb részt a társasághoz kapcsolódó projektcégek által megvalósítandó további beruházások előkészítése érdekében. Mindezek után az elsőfokú bíróságnak abban a lényegi kérdésben kellett állást foglalnia, hogy minderről a tulajdonosoknak tudomása volt-e, hozzájárulásukat adták-e a pénzek kifizetéséhez, ez a befektetés adott formájában összességében az ő érdeküket szolgálta-e. A törvényszék ennek során az ítélet 24-25 oldalán olvasható, pontosan rögzített tényezőkből, körülményekből, az elfogadott tanúvallomások adatiból helytállóan vonta le azt a végkövetkeztetést, hogy a vádlotti védekezés nem fogadható el, az eseménysor egyetlen lényeges eleme sem illeszthető az ésszerű, szabályszerű gazdálkodás körébe, a társaság vezető tisztségviselőitől, tulajdonosi körétől megkívánt eljárásba, alappal zárható ki az, hogy ilyen körülmények közt ahhoz a sértetti cégek tulajdonosai jóváhagyásukat adták volna. A megbízási szerződések kapcsán az elsőfokú bíróság ugyanilyen részletességgel, alaposan, folyamatában vizsgálta, értékelte, elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, melyek eredményeként e körben sem juthatott másra, mint a kölcsönszerződések kapcsán fentebb írt következtetésre. Az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékokon túl más olyan egyéb bizonyíték az ügyben nem volt feltárható, amelynek mentén a másodfokú eljárásban esetlegesen helye lehetne eltérő bizonyítékértékelésnek, ebből következően a vádlott felmentését megalapozó tényállás megállapításának. Enélkül azonban az elsőfokú bíróság Be-szerű mérlegelésén alapuló tényállásra alapítva hozta meg határozatát a Be. 591.§ /1/ bekezdése értelmében a másodfokú bíróság, tekintve, hogy az mentes a Be. 592.§ /2/ bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

[16] A másodfokú eljárásban becsatolt orvosi dokumentáció alapján az ítélet személyi részét a vádlott betegségeire, jövedelmi viszonyaira vonatkozóan az alábbiakkal egészíti ki a Be.593.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerint:

[17] A vádlott szív és érrendszeri megbetegedéseinek mértéke az elsőfokú ítélet meghozatala óta tovább romlott, pitvarfibrillációjából következően idén novemberben műtéti

beavatkozásra jegyezték elő. Hallása oly mértékben megromlott, hogy hallókészüléket kell használnia. Térdében és hátában jelentkező ízületi panaszai miatt rendszeres gyógyszeres és fizioterápiás kezelésben részesül. Emellett artériás hipertóniájának és mindkét oldali tartási remegésének kezelése is folyamatos gyógyszeresedést és rendszeres vizsgálatot igényel. A vádlott havi nyugdíjának összege 923 EURO, ebből 600 EURO a lakás bérleti díja, megélhetését nagykorú gyermekei anyagi támogatásából biztosítja.

[18] A tényállás alapján helytállóan vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

[19] A cselekmények megnevezése, minősítése és a hozzáfűzött jogi indokolás is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak.

[20] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket hiánytalanul feltárta. A túlsúlyban lévő, nagy nyomatékú enyhítő körülményekre tekintettel úgy találta, hogy a 10 éves középértékűtől a vádlott javára, ennél jelentősen lefele eltérve indokolt a büntetés mértékét meghatározni. A cselekmény konkrét tárgyi súlya adott, a Kft1 sérelmére megvalósult bűncselekmény elkövetési értéke a különösen jelentős, 500 millió Ft-os alsó határt nem sokkal meghaladó, míg a Kft2-t érintő cselekmény vonatkozásában a 233.218.500 Ft-os érték a különösen nagy érték 50 millió-500 millió közötti értékhatárai közt a közép tartományba sorolható. Az adott bűncselekmény kategóriákon belül tehát inkább enyhébb megítélésű cselekményekről lehet beszélni azzal együtt, hogy a konkrét elkövetői magatartás sem tükrözi le mindenben a sikkasztás „klasszikus” jegyeit. Még a védelem sem hivatkozott jogi értelemben értékelhető sértetti közrehatásra, azonban annyi hivatkozásából mindenképpen elfogadható és megállapítható, hogy a vádlott a tulajdonosokkal együtt túlzott kockázatot vállalva kilépett a törvényes működés keretei közül, a vádlott adott magatartása erre a helyzetre rakódott, rakódhatott rá, mely azt ily módon elősegítette, előmozdította. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott, komoly tényezőként értékelendő a büntetés kiszabásakor az a körülmény is, hogy nem cáfolhatóan a vádlott szándéka nem saját személyes vagyongyarapodásának, hasznának elérésére irányult. Mindezeket és a vádlott javára szóló további számos enyhítő körülményt figyelembe véve, tekintettel az elsőfokú ítélet kihirdetése óta is eltelt közel egy éves időmúlásra, az ítéltábla - a különösrsézi törvénykeretektől nem kilépve, - lehetőséget látott enyhébb büntetés alkalmazására, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatva, a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumra, 5 évre enyhítette.

[21] A Btk.38.§ /3/ bekezdése értelmében az öt évet meg nem haladó tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén különös méltánylást érdemlő esetben a bíróság akként rendelkezhet, hogy az elítélt a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Az idős korú, komoly betegségekkel küzdő vádlott esetében, akinek pályáját hosszú éveken keresztül- a bűncselekmények elkövetéséig- szakmai elhivatottság, minden szempontból rendezett életút jellemezte, a másodfokú bíróság alkalmazhatónak látta e kedvezményt, ezért ennyiben módosította az elsőfokú bíróság által, az általános szabályozásnak megfelelően hozott feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést.

[22] A pénzbüntetés alkalmazásával kapcsolatosan a fellebbviteli főügyészség annyiban helytálló, hogy mindkét cselekmény vonatkozásában megállapítható az üzletszerűség, vagyis

a rendszeres haszonszerzésre törekvés. A Btk. 50.§ /2/ bekezdésében írt – határozott ideig tartó szabadságvesztés mellett kötelezően alkalmazandó- pénzbüntetés másik feltétele ugyanakkor, hogy a terhelt megfelelő jövedelemmel, vagyonnal rendelkezzen. Ezen utóbbi feltételt az ítéltábla a vádlott tényállásban rögzített anyagi körülményei mellett, figyelemmel a megítélt kártérítési összegek nagyságára is, nem látta olyan mértékben megvalósultnak, amely megfelelő, arányos pénzbüntetés kiszabását tette volna lehetővé. Ezért további büntetésként a pénzbüntetést nem, ellenben, miután minden feltétele adott volt, a Btk. 52-54.§-a szerint foglalkozástól eltiltást indokoltnak és szükségesnek találta tekintettel arra, hogy a vádlott ügyvezetői tisztségéből adódó feladatainak megszegésével, illetve ezen helyzetét felhasználva követte el a terhére rótt bűncselekményeket. A foglalkozástól eltiltás tartamát a cselekmény tárgyi súlyával és a szabadságvesztés tartamával arányosan 5 évben határozta meg.

[23] Helytállóan hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy a nyomozás során - a polgárjogi igény biztosítására - a vádlott bankszámláira és két gazdasági társaságának üzletrésztartó részére vonatkozóan zár alá vételt rendelt el a bíróság, melyről a törvényszék elmulasztott rendelkezni. A Be. 331.§ /1/ bekezdés d/ pontja értelmében a zár alá vételt fel kell oldani, ha azt a polgárjogi igény biztosítására rendelték el és a bíróság a polgárjogi igény jogalapját és összecszerúségét is elbírált. A /2/ bekezdés b/ pontja alapján ilyen esetben a zár alá vétel feloldásának végrehajtását három hónapra fel kell függeszteni, ha önkéntes teljesítés vagy végrehajtási eljárás kezdeményezése várható. Ennek megfelelően hozta meg az ítéltábla az erre vonatkozó rendelkezését.

[24] Jelezte a fellebbviteli főügyészség azt is, hogy a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés is korrekcióra szorul, az ítéltábla ezzel az észrevétellel is egyetértett, valamennyi felmerült költség összeszámolását követően hozzávetőlegesen azonos eredményre jutva az indítványban megjelöltekkel, a rendelkező részben írtaknak megfelelően pontosította az ezt az elsőfokú rendelkezést.

[25] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 613. /1/ bekezdése- és figyelemmel a Be.589.§-ára,- a Be. 574.§ /1/ bekezdése, valamint a Be.576.§ /1/ bekezdés b/ pontja alapján döntött.

[26] Tekintve, hogy a további rendelkezések törvényesek, az ítéltábla egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2021. szeptember 16.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k :

A Győri Ítéltábla ezen ítélete és a Győri Törvényszék 2020. december 08. napján kelt 21.B.94/2019/102. számú ítéletének meg nem változtatott része, 2021. szeptember 16. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2021. szeptember 16.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke